

Marion van de Coolwijk

Meiden zijn gek...
op jongens

δ

Hoofdstuk 1

‘Doe nou maar niet zo sloom!’ Saartje stopte met trappen en ging recht op haar fiets zitten. ‘Je bent gewoon verliefd.’ ‘Helemaal niet.’ Valerie probeerde de blik van haar vriendin te ontwijken door flink door te trappen.

‘Hoe kom je daar nu weer bij!’

‘Het was woensdagmiddag en Saartje en Valerie waren onderweg naar hun vriendin Janine die vlak bij de voetbalvelden woonde. Gisteren hadden ze het plan opgevat om vanmiddag de jongens van D1 aan te moedigen tijdens hun voetbaltraining.

Valerie had er nu al geen zin meer in.

Als Saartje zo bleef zeuren...

Valerie had het een strak plan gevonden.

‘Alleen zo trek je hun aandacht,’ had Janine gezegd toen ze van de week aan het kletsen waren over de jongens uit de buurt.

‘Ik zie de leukste binken elke woensdagmiddag vanuit onze tuin op het veld heen en weer rennen. Wat willen we nog meer? We kunnen ze zo lang bekijken als we willen.’

Saartje boog zich over haar stuur en spurte achter Valerie aan.

‘Je kunt het toch gewoon toegeven?’ ging ze verder. ‘Dan zijn we ervanaf. Zo erg is het niet, hoor, om verliefd te zijn.’

Ze wachtte even.

‘Ik ben verliefd op Mert. Daar ga ik echt niet over liegen.’

‘Wat?’ Valerie trapte op haar rem. Haar achterwiel slipte en met een schurend geluid kwam ze tot stilstand.

‘Dat meen je niet!’

Saartje zuchtte. ‘Ja, hoor eens... Als we steeds stoppen, komen we nooit bij Janine.’

De moeder van Janine stond in de voortuin en zwaaide.

‘Hallo meiden. Gezellig dat jullie er zijn. Janine is in de tuin.

Loop maar door. Ik kom zo wat lekkers brengen.’

Saartje en Valerie zetten hun fiets tegen het hek en liepen direct door naar de achtertuin. Van Janine was geen spoor te bekennen, maar de meiden wisten waar ze moesten zijn.

Via het schelpenpad liepen ze naar de uiterste hoek van de tuin,

waar een grote wilg stond.

Nadat ze een paar hangende takken opzij hadden geschoven, werd de houten trap naar de boomhut zichtbaar.

‘Janine... We zijn er!’ Saartje klom als eerste naar boven, op de voet gevolgd door Valerie.

De boomhut was groot genoeg voor de drie meiden.

Jaren geleden was hij gebouwd door de twee oudere broers van Janine. Die waren nu allang het huis uit en Janine maakte nu gretig gebruik van het bouwsel. Urenlang kon ze er soms zitten, starend over de weilanden en de voetbalvelden.

Als ze boos of verdrietig was, of als ze ergens mee zat.

Deze boomhut was een prima plek om ongestoord na te denken.

Janine hield van nadenken. Heerlijk vond ze het om haar gedachten te laten gaan over van alles en nog wat.

Haar ouders noemden haar een dromer

en ook meester Kas had moeite om haar bij de les te houden.

‘Hoi,’ zei Janine en ze schoof iets op op het grote kussen.

‘Wat zijn jullie laat, zeg! De jongens zijn al op het veld.

Lekke band?’

‘Nee,’ zei Saartje. ‘Valerie is op Cem.’

‘En Saartje op Mert,’ snauwde Valerie.

Janine grijsde. Ze was het gekibbel van haar twee vriendinnen wel gewend. ‘Oh ja, en daarom zijn jullie wat later?’

Lekker duidelijk.’

‘Die tut durft het niet toe te geven,’ ging Saartje verder. ‘De hele

weg hiernaartoe heeft ze het over Cem. Wat hij draagt, hoe zijn haar zit, dat hij een nieuw skateboard heeft... Gek word ik ervan.

Als ik dan zeg dat ze verliefd is, wordt ze boos.’

‘Ik ben niet verliefd,’ verdedigde Valerie zich weer.

‘Snap dat dan! Ik vind hem leuk, maar verliefd...’

Ze trok een vies gezicht. ‘Gets, nee! Verliefd is zo... zo...’

‘Lekker,’ vulde Saartje aan. ‘Ik ben verliefd op Mert en dat voelt superlekker. Die kriebels in je buik... net of je zweeft.

Ik wil altijd en *forever* verliefd zijn, mijn hele leven.’

‘Zo lang?’ vroeg Janine die zich niet kon voorstellen dat je zo lang op iemand verliefd kon zijn.

‘Ja, waarom niet?’

‘Klef hoor... Weet Mert dat?’

‘Wat heeft die daarmee te maken?’ Janine knipperde met haar ogen. Ze kon haar vriendin even niet volgen. ‘Lijkt me wel handig als hij dan ook zijn hele leven op jou...’ Saartje schoot in de lach.

‘Doe niet zo vreselijk ouderwets, zeg. Ik blijf toch niet mijn hele leven verliefd op dezelfde jongen? Het gaat mij meer om het gevoel. Op wie ik verliefd ben, is niet zo belangrijk.’

‘Oh...’ Janine moest even nadenken. ‘Ik snap het... geloof ik.’

Saartje kon soms zo snel zijn met haar woorden, vond ze.

En het ergste was nog dat Saartje er gewoon van uitging dat anderen haar meteen snaptten.

De woorden van Saartje vlogen er vaak aan de ene kant in en aan de andere kant meteen weer uit.

Saartje staaarde wat dromerig voor zich uit. ‘Heb je Mert zijn ogen gezien? Die zijn...’

‘Vorige week was je nog verliefd op Thijs,’ viel Valerie haar in de rede. ‘Ik houd het allemaal niet bij met jou.’

‘Hmm...’ gromde Saartje. ‘Thijs is out. Hij heeft van die stomme schoenen gekocht. Bleh... Daar ga ik echt niet naast lopen. Schuif eens op.’

De drie meiden nestelden zich in het grote kussen.

Janine was blij dat het onderwerp verkering gesloten was.

Ze voelde zich altijd wat ongemakkelijk bij de verhalen van Saartje. Op de een of andere manier leek het altijd net of Saartje alles wist over jongens en zij niets. Nou was dat natuurlijk wel zo. Janine had eigenlijk nog nooit verkering gehad. Daar schaamde ze zich best wel een beetje voor. Alle andere meiden uit haar klas hadden al vriendjes. Janine hoefde niet zo nodig mee te flirten.

Het was toch maar een spel. Kinderspel...

Nee, zij dacht heel anders over de liefde.

Echte liefde was voor altijd. Dat had ze ergens gelezen en het voelde goed. Ooit zou ze de ware tegenkomen, haar prins op het witte paard, haar held, haar...

‘Hé, waar zit jij met je gedachten?’

De stem van Valerie deed Janine opschrikken.

‘Oh... eh... nergens... Niets bijzonders. Waar hadden we het over?’
Saartje trok een raar gezicht. ‘Ja, waar hadden we het nou toch over?’ Ze wees naar het voetbalveld.

‘Over jongens natuurlijk, suffie. Daar zijn we hier toch voor?’
Ze tuurde in de verte en zag een groepje jongens het veld opkomen.

‘Zijn dat ze?’ Saartje kneep haar ogen samen.

‘Met voetbalkleren lijken alle jongens op elkaar.’

Janine haalde een verrekijker onder haar kussen vandaan. ‘Tata...’

‘Oh, gaaf!’ Zonder iets te vragen nam Saartje de verrekijker van Janine over. ‘Hoe werkt-ie?’ Ze duwde de verrekijker tegen haar ogen en richtte haar blik op het voetbalveld.

‘Oeps, nu zie ik allemaal benen.’ Saartje draaide wild aan de knopjes. Valerie bracht haar wijsvinger naar haar voorhoofd en bewoog haar lippen. ‘M-a-f.’

Janine knikte. Ook zonder geluid had ze het verstaan.

Saartje had niet eens door dat ze haar in de maling namen.

Ze was ook altijd zo overtuigd van zichzelf.

‘Is er wat?’ Saartje liet de verrekijker zakken en keek haar vriendinnen aan.

‘Zei je wat?’

‘Wie? Ik?’

Valerie trok het onschuldigste gezicht dat ze kon bedenken.

‘Nee, hoezo?’ Janine liet zich van het kussen rollen. Valerie was een echte toneelspeelster. Dat gezicht van haar. Alsof ze de onschuld zelf was. Janine voelde dat ze haar gezicht niet langer in de plooi kon houden.

‘Ik ga even kijken waar mijn moeder blijft, ze zou ons iets te drinken brengen.’

Ze schoof naar de ladder en klom naar beneden. ‘Ben zo terug.’

Saartje schudde haar hoofd. ‘Ik heb het gevoel dat ik iets mis.’

‘Nee, hoor!’ Valerie pakt de verrekijker van haar over.

‘Laat mij eens kijken. Kun je wat zien?’

‘Niet echt. Volgens mij is Mert nummer acht.’

Maar zeker weten doe ik het niet.’

‘Die met die melkflessen?’ mompelde Valerie.

‘Geef hier!’ Saartje rukte de verrekijker uit Valerie haar handen en tuurde naar de jongen met rugnummer acht. ‘Ik...’
Ze liet de verrekijker zakken. ‘Je hebt gelijk.
Die benen zijn nog witter dan wit. Afschuwelijk!’
‘Het doet gewoon zeer aan je ogen,’ grijnsde Valerie.
‘Weet je zeker dat je...’
‘Het is over!’ siste Saartje beslist.
Valerie keek om en trok een verdrietig gezicht.
‘Ach gut, alleen omdat hij witte benen heeft?
Je zei net dat-ie van die mooie ogen had.’
‘Kan best wezen,’ mopperde Saartje. ‘Maar naast twee van die flitspalen ga ik echt niet lopen.’
Ze richtte de verrekijker weer op het voetbalveld.
‘Hoe ga je het uitmaken?’ vroeg Valerie.
‘Heb je nummer zes gezien?’ Saartje gaf de verrekijker over.
‘Daar, links. Moet je die benen zien... lekker kleurtje.’
‘Dat is Cem,’ bromde Valerie, die het rugnummer van Cem allang kende. Een onrustig gevoel be kroop haar.
Saartje zou toch niet...? Nee! Zoiets doen vriendinnen niet.
‘Echt?’ riep Saartje. ‘Wow... Ik wist niet dat het zo’n hunk was.’
Valerie keek geïrriteerd.
‘Ik vroeg je wat.’
‘Wat dan?’
‘Hoe je het uit gaat maken met Mert.’
‘Oh... weet ik veel. Straks op msn, denk ik.’
Saartje legde de verrekijker neer. ‘Wist je trouwens dat ik eindelijk een groter geheugen heb?’
‘Is niet te merken,’ mompelde Valerie.
‘Op mijn computer, dombo,’ ging Saartje verder.
‘Nu kan ik nog meer downloaden en die film die we laatst...’
Ze kon haar zin niet afmaken, want Janine kwam met een vol dienblad naar boven geklommen.
‘Help eens even.’
Janine schoof het blad met glazen en koekjes over de vloer van de boomhut. Valerie trok het dienblad naar zich toe, zodat Janine de hut in kon kruipen.

‘Iets gemist?’ vroeg ze toen ze het geïrriteerde gezicht van Valerie zag.

‘Saartje heeft een groter geheugen,’ mompelde Valerie. ‘En Mert heeft flitspalen. Het is uit.’ Janine fronste haar wenkbrauwen. ‘Ik geloof niet dat ik dit wil weten.’

‘Mmm, kokoskoekjes...’ Saartje propte een koekje in haar mond en pakte een van de glazen. Ze spoelde het koekje weg en propte een tweede in haar mond. ‘Lekker?’ vroeg Janine.

‘Denk je dat wij er ook eentje kunnen nemen?’

‘Mph... ga mph... je mph... gang.’ Saartje pikte nog snel een derde koekje van het blad. ‘Er is mph... genoeg, toch?’

Zonder iets te zeggen pakten Janine en Valerie ook een koekje. Saartje klokte haar glas leeg, liet zich achterover in het kussen vallen en boerde.

‘Jongens zijn net kokoskoekjes,’ verzuchtte ze.

‘Lekker, maar voordat je het weet heb je er de buik vol van.’

‘Misschien moet je je tot één koekje beperken,’ gromde Valerie, die de opmerking over Cem nog niet vergeten was.

‘Misschien...’ Saartje rekte zich uit. ‘Ach, eigenlijk weten we allemaal dat die jochies daar op het voetbalveld het net niet zijn. Er is maar één echte hunk hier. Toch?’

‘Myren,’ zuchtten drie stemmen tegelijk.

Janine had het gezicht van Myren direct op haar netvlies staan. Myren was echt een van de leukste jongens die ze kenden.

Alle meisjes waren gek op hem. Tenminste... Janine glimlachte en het beeld van Myren vervaagde. Ervoor in de plaats kwam het gezicht van Niels, de jongen uit de klas van meester Jens. Niels was toch net een ietsiepietsie leuker. Janine zuchtte.

Niels was leuk, leuker dan leuk. Zou hij haar ook leuk vinden?

En was dit nu verliefd zijn? Janine probeerde wanhopig de gedachte aan Niels weg te drukken. Ze mocht zichzelf niet verraden. Iedereen was op Myren, dus zij ook...

dat was voorlopig even het beste.

‘Ik zag Myren gisteravond op zijn fiets voorbijscheuren,’ zei Saartje.

‘Echt?’ riep Valerie. ‘Zei hij nog wat?’

Saartje schoot in de lach. ‘Ja, hoor! Hij zag mij, trapte op zijn rem en verklaarde mij zijn liefde... Doe niet zo dom! Natuurlijk zei hij niets. Hij zag mij niet eens staan.’

Janine verwachtte een nijdig antwoord terug van Valerie.

Saartje kon het ook altijd zo tactisch zeggen... maar niet heus. En met zo’n typisch ik-weet-het-altijd-beter-toontje.’

Maar Valerie keek dromerig voor zich uit.

‘Voor zo’n jongen zijn wij toch veel te kinderachtig,’ fluisterde ze. Zo te merken was haar het toontje van Saartje niet eens opgevallen.

‘Pardon?’ riep Saartje en ze strekte haar rug.

‘Ik ben niet kinderachtig, hoor!’

‘Myren gaat al uit,’ ging Valerie verder. ‘Echt... Renske vertelde gisteren dat haar oudere zus Raquel hem zaterdagavond laat zag in het café.’

‘Dat meen je niet!’ riep Janine.

‘Hoe doet-ie dat toch?’ peinsde Saartje. ‘Hij mag dan misschien een jaartje ouder zijn, maar hij zit wel mooi in dezelfde klas als wij.’

‘Myren interesseert zich niet voor meiden van onze school,’ zei Valerie. ‘Hij heeft gezoend met Raquel.’

‘Wat? Maar die is veertien!’

Valerie haalde haar schouders op. ‘Het is echt waar. Renske liegt niet.’

‘Myren is te hoog gegrepen,’ stelde Saartje vast.

‘Maar het blijft een lekker ding.’

‘Oké, oké...’ reageerde Janine. ‘Voorlopig richten we ons nog maar even op de D’tjes hier op het voetbalveld.’

Janine schoof het blad opzij. ‘Zeg, hebben jullie je act al op orde voor het schoolfeest?’ Het jaarlijkse schoolfeest kwam er weer aan en de kinderen uit de bovenbouw moesten in groepjes een optreden van een paar minuten voorbereiden. Een jury zou dan een winnaar kiezen.

‘Natuurlijk. Het wordt nog beter dan vorig jaar. Ik heb al twee keer gewonnen,’ zei Saartje. Janine en Valerie knikten.

‘Dat weten we,’ zei Janine en ze dacht terug

aan de vorige twee schoolfeesten. Saartje had de sterren van de hemel gedanst met drie andere meiden uit de klas die ook op streetdance zaten. Ze waren zo professioneel... daar kon geen andere act tegenop.

Saartje glimlachte. ‘Als we dit jaar weer winnen, blijft de beker in mijn bezit.’

‘Ga je weer streetdancen dan?’ vroeg Janine.

‘Tuurlijk! Je moet doen waar je goed in bent.’

‘Lekker origineel,’ mompelde Valerie. ‘Zo geef je anderen nooit een kans.’

‘Stel je niet zo aan. Dan moeten die anderen gewoon beter hun best doen. Wat gaan jullie eigenlijk doen?’ Valerie wachtte even.

‘Goochelen,’ zei ze toen zacht. Wat onzeker plukte ze aan haar shirt. Goochelen was misschien niet zo hip, maar zij vond het leuk. Wat ongemakkelijk wachtte ze op de reactie van haar vriendinnen.

‘Wat?’ Saartje keek verbaasd.

‘Je hoorde me wel,’ zei Valerie. ‘Ik ga samen met Thijs, Dave, Puk en Mirjam een goochelact doen.’ Ze praatte snel door, zodat Saartje geen kans had om een van haar gevatte opmerkingen te plaatsen.

‘Het wordt echt heel cool. Thijs heeft een zaag en ik...’

‘Ho, stop,’ onderbrak Saartje haar vriendin.

‘Anders verraad je de clou.’

‘Maar...’

‘Dat moet je nooit doen bij goochelacts,’ ging Saartje verder.

‘Zelfs je beste vriendin vertel je zoiets niet.’

‘Ik wilde helemaal niet...’

‘Stil nou!’

Valerie hield beledigd haar mond.

Waarom luisterde Saartje nooit eens naar iemand? Saartje bedoelde het goed, maar op de een of andere manier wist ze soms het bloed onder je nagels vandaan te halen met haar getetter.

‘Ik ga zingen,’ zei Janine trots terwijl ze haar lege glas neerzette.

‘Met Nance, Joyce, Kelly en Claire. En Niels doet ook mee.’

De laatste zin sprak ze bijna fluisterend uit.
Het was even stil in de boomhut.
‘Niels?’ Saartje keek verbaasd. ‘Uit de klas van meester Jens?
Die met die blonde haren?’
‘Mijn buurjongen?’ vroeg Valerie.
Janine knikte en voelde haar wangen gloeien.
‘Ja, hij hoorde dat wij een hiphopnummer gingen doen.
Het was zijn lievelingsnummer, zei hij.
Natuurlijk hebben wij eerst overlegd...’
‘Tuurlijk,’ grijnsde Valerie en ze wierp haar donkere haren naar
achteren. ‘Als de op één na leukste jongen van school vraagt
of hij mee mag doen, dan ga je daar natuurlijk eerst heel hard
over nadenken.’ Janine probeerde niet op de knipperende ogen
van Valerie te letten.
‘Dat houdt het spannend.’
‘En?’ vroeg Saartje. ‘Kan-ie zingen?’
‘Echt wel. We hebben het natuurlijk nog niet zo tegen hem
gezegd...’
‘Tuurlijk niet.’
‘Maar hij heeft echt een geweldige stem.’ Janine probeerde haar
gezicht in de plooi te houden.
‘Ik geloof dat jij verliefd bent,’ zei Valerie.
Janine voelde haar onderzoekende blik en keek strak voor zich uit.
Nu moest ze niets laten merken.
‘Ach, hoe kom je daar nou bij,’ zei ze zacht.
‘Kijk maar uit,’ reageerde Saartje. ‘Je bent niet de enige.’
Janine schrok zichtbaar en wist dat ze zich verraden had.
‘Maar jij was toch...’
‘Ik niet, gekkie... maar wel alle andere meiden van school.
Myren is onbereikbaar voor ons, maar als je verliefd wordt
op zo’n jongen als Niels, zul je moeten vechten.’
‘Van mij mag je hem hebben,’ lachte Valerie. ‘Want ik...’
Ze hield op met praten.
‘...ben toch op Cem,’ ging Saartje verder. ‘Zie je wel.
Had ik toch gelijk!’
‘En jij dan?’ vroeg Valerie. ‘Op wie ben jij dan?’